

Linwood Barclay

**LIFTAKNA**

**VS** V I L Á G S I K E R E K

Linwood Barclay

# LIFTAKNA



GENERAL PRESS  
K Ö N Y V K I A D Ó

A mű eredeti címe  
*Elevator Pitch*

Copyright © 2019 by NJSB Entertainment Inc.  
All rights reserved.

Hungarian translation © Harci Andor

© General Press Könyvkiadó, 2021

Az egyedül jogosított magyar nyelvű kiadás.  
A kiadó minden jogot fenntart,  
az írott és az elektronikus sajtóban  
részletekben közölt kiadás és közlés jogát is.

Fordította  
HARCI ANDOR

A borítót idcde fényképének felhasználásával  
KENYŐ ILDIKÓ  
tervezte

**ISSN 1416-7026**  
**ISBN 978 963 452 455 7**

Kiadja a GENERAL PRESS KÖNYVKIADÓ  
1086 Budapest, Dankó u. 4–8.  
Telefon: (06 1) 299 1030

[www.generalpress.hu](http://www.generalpress.hu)  
[generalpress@lira.hu](mailto:generalpress@lira.hu)

Felelős kiadó KOLOSI BEÁTA  
Műszaki szerkesztő DANZIGER DÁNIEL  
Felelős szerkesztő HORVÁTH ANNAMÁRIA

## PROLÓGUS

Stuart Bland úgy gondolta, ha a felvonók közelében áll meg, mindenképp találkozni fog Sherry D'Agostinóval.

Tudta, hogy minden reggel fél kilenc és háromnegyed kilenc között érkezik meg a Harmadik sugárút Ötvenkilencedik és Hatvanadik utca közti szakaszán álló Lansing-torony harmincharmadik emeletén található Cromwell Entertainment irodájába. Egy kocsi ment érte mindennap a lakásához Brooklyn Heightsba. Sherry D'Agostino, a Cromwell kreatív részlegének alelnöke nem ül taxiba, sem metróra.

Stuart feszülten tekintgetett körbe. Egy fedexes azonosítónak hála jutott át a biztonságiakon – pár évvel korábban emelte el, amikor egy tisztítóban dolgozott. Persze a kezében markolt fedexes kartonboríték sem ártott, ahogy az online vásárolt FedEx-sapka és -póló sem. A szemellenzőt mélyen az arcába húzta. Minden oka megvolt azt feltételezni, hogy a biztonsági őrök megkapták a róla készült rendőrségi fotót és az utasítást, hogy legyenek résen. D'Agostino – aki pusztán névrokona a New York-i élelmiszerlánc tulajdonosainak – tudta a nevét, és pofonegyszerű feladat volt a Facebook-profilján keresni róla egy képet.

De az igazat megvallva, tényleg küldemény volt nála. A borítékba rejtve ott lapult az *Órás* címet viselő forgatókönyve.

Nem kellene ennyit körülményeskednie, ha nem ment volna túl messzire azzal, hogy ellátogatott Sherry D'Agostino otthonához, és addig kopogott, tenyerelt a csengőn, amíg ajtót nem nyitott valami ötévesforma kislány, aki mellett be is lépett a házba. Majd megjelent Sherry, és üvöltve követelte, hogy takarodjon a lánya mellől és az ajtón kívülre, mielőtt hívja a rendőrséget.

Zaklatónak nevezte. Ami fájt.

Na, jó, talán jobban is kezelhette volna a helyzetet. A házba belépni hiba volt, oké. De Sherry is csak magát hibáztathatta. Ha akár csak egyszer fogadja a telefonhívását, egyetlenegyszer, hogy elmondhassa az ötletét, beszélhessen a kéziratáról, nem kellett volna elmennie a házához, igaz? A nőnek elképzelése sem volt, milyen keményen dolgozott rajta. Fogalma sem volt, hogy tíz hónappal korábban még pizzaséf volt, de feladta az állását – a száraztisztító melóval ellentétben itt ő maga döntött így –, hogy teljes munkaidőben csiszolja tökéletesre a forgatókönyvet. Úgy látta, lassan kifogy az időből. Harmincnyolc éves. Ha be akar futni forgatókönyvíróként, most kell belevágnia.

De olyan kegyetlenül igazságtalan volt az egész rendszer. Miért nem nyílik a magafajtnak is lehetősége arra, hogy kapjon nála öt percet, és bemutassa az ötletét? Ez miért csak a bejáratott íróknak, azoknak a hollywoodi seggfejeknek jár ki a puccos verdáikkal, hatalmas medencéikkel, Beverly Hills-i ügynökökkel? Ki mondja meg, hogy az ő ötleteik jobbak-e az övéinél?

Pár napig megfigyelés alatt tartotta, hogy kiismerje a rutinját. Ezért tudta, hogy Sherry a következő percekben be fog lépni a négy felvonó egyikébe. Illetve csak kettő jöhet szóba. A két bal oldali a huszadik emeletig ment fel, a két jobb oldali vitte fel azokat, akik a huszonegyedik és a negyvenedik szint között akartak kiszállni.

A felvonókkal szembeni márványfalnak támaszkodott, a fejét lehajtotta, jelentéktelennek akart tűnni, de feszülten figyelt. Megállás nélkül áramlott az embertömeg, Sherry könnyen észrevétlen maradhatott a nyüzsgésben. Szerencsére szerette az élénk színeket, a sárgát, a rózsaszínt, a türkizt. Semmi fekete vagy sötétkék. Kitűnt a tömegből. És szőke volt, a haját a feje búbján hordta, úgy, mintha reggelente felfújná egy biciklipumpával. Még ha egy hurrikán közepén állna is, ami az utolsó foszlány ruhát is letépte róla, a haja akkor is tökéletesen a helyén maradna. Amíg Stuart éberren figyelt, bízhatott benne, hogy nem téveszti szem elől. Amint beszáll a felvonóba, ő is csatlakozik hozzá.

*Baszki, meg is jött.*

Hosszú léptekkel rótt a előcsarnokot, a cipősarka jó hat-

nyolc centit dobott a magasságán. Stuart megítélése szerint cipő nélkül nem lehet több százhatvan centinél, de akármilyen apró volt is, kompenzálta a kisugárzása. Felszegett áll, nyílegyenes tekintet. Stuart megkereste az IMDb-n, így tudta, hogy közel negyven. Jól nézett ki. Egy-két évvel volt csak idősebb nála. Elképzelte, milyen lehetne vele az oldalán besétálni a Gramercy Tavernbe.

Ja, sok esély volt rá...

Azok alapján, amit a neten olvasott, televíziós produkciók scripteseként kezdte a húszas évei elején, és sebesen haladt felfelé a ranglétrán. Eltöltött egy kis időt az HBO-nál, utána a Showtime-nál, majd magához csábította a Cromwell, ahol új projektekbe fogott. Stuart szemében ő volt a belépő egy friss, felkapott forgatókönyvíró széles körű szakmai elismertsége felé.

Sherry D'Agostino a két jobb oldali felvonó közt állt. Rajta kívül még ketten várakoztak. Egy férfi, hatvan körül, sötétszürke öltönyben, a tipikus üzletember fazon; és egy huszon-egynéhány éves nő, tornacipőben, amit bizonyára le fog cserélni, amint leül az íróasztalához. *Titkár*, gondolta Stuart. A tornacipős lány lehetett bárki, egy méh volt a sok közül. Felzárkózott a trió mögé, és várta, melyik ajtó nyílik ki hamarabb. A számokra pillantott. A liftek fölött apró, digitális kijelző mutatta, hol tartózkodnak. A jobb oldali harmincnyolcnál állt, a bal oldali harmincegyről váltott harmincra.

Lefelé jött.

Sherry és a másik kettő a bal oldali ajtók felé mozdult, helyet hagyva azoknak, akik ki akarnak szállni.

Kettényílt az ajtó, öten léptek ki a felvonóból. Amint távoztak, Sherry, Üzletember Fazon, Tornacipős Lány és Stuart beszálltak. Stuart valahogy Sherry mögé tudott kerülni, miközben mindenki megállt az ajtó felé fordulva.

A lift ajtaja becsukódott.

Sherry a 33-as gombot nyomta meg, Tornacipős Lány a 34-et, Üzletember Fazon a 37-et.

Miután Stuart nem nyúlt a gomberdő felé, a férfi – aki a panelhez legközelebb helyezkedett el – felé pillantott, szótlanul felajánlva, hogy megnyomja neki az egyiket.

– Kösz, már megvan – mondta.

A felvonó lassú emelkedésbe kezdett. Sherry és a fiatal nő felnéztek, hogy tanulmányozzák a legfrissebb híreket. A felvonóban elhelyeztek egy apró képernyőt, aminek az alsó harmadán szalagcímek rohantak egymás után jobbról balra.

„New York-i előrejelzés: 10–18 fok, többnyire napos.”

Stuart fél lépéssel előrébb lépett, kis híján hozzátörleszkedve Sherry vállához.

– Hogy vagyunk ma reggel, Ms. D’Agostino?

Sherry a képernyőről felé fordította a tekintetét.

– Jól, köszö...

És ekkor meglátta, ki áll mögötte. Félelem csillant a szemében. Elhúzódott mellőle, de a lába a lift padlójába gyökerezett.

Stuart felé nyújtotta a fedexes csomagot.

– Szerettem volna ezt átadni. Ennyi az egész. Csak szeretném, ha elfogadná.

– Megmondtam, hogy ne jöjjön a közelembe! – felelte. Nem nyúlt a csomagért.

A férfi és a nő feléjük fordították a fejüket.

– Minden oké – mondta rájuk mosolyogva Stuart. – Semmi gond. – A csomagot továbbra is Sherrynek nyújtotta. – Tessék. Imádni fogja.

– Sajnálom, de meg kell kérnem...

– Oké, oké, nézze, akkor legalább hadd beszéljek róla. Amint meghallja, miről van szó, el akarja majd olvasni, ezt garantálom.

A felvonó halk bűgással hagyta maga mögött az első hús szintet.

Sherry az ajtó fölötti kijelzőn villódzó számokra pillantott, majd a képernyő szalagcímeire. „A legutóbbi adatok szerint a munkanélküliség kéttized százalékpontot csökkent a múlt hónap óta.” Felsóhajtott, kezdett elolvadni az ellenállása.

– Tizenöt másodperce van – mondta. – Ha kiszáll utánam, hívom a biztonságiakat.

Stuart felragyogott.

– Oké! Szóval, van ez a fickó, aki ilyen harminc, és a munkája...

– Tíz másodperc – mondta. – Foglalja össze egy mondatban.

Stuart hirtelen kétségbeesettnek tűnt. Pislogott néhányat,



az agya örült iramban igyekezett egy kifejezésbe sűríteni, a legelembb magjáig lepárolni a ragyogó forgatókönyvet.

– Öhm... – szólalt meg.

– Öt másodperc – felelte Sherry. A felvonó már majdnem a harmincharmadik emeleten volt.

– Egy fickó egy óragyárban dolgozik, de az egyik óra valójában időgép! – bökte ki. Hosszan lehelte ki a levegőt, majd ugyanolyan hosszan szívta be.

– Ennyi? – kérdezte Sherry.

– Nem! – felelte Stuart. – Dehogy! De nem lehet ilyen rövid...

– Mi a franc? – szólalt meg Sherry. Nem neki szánta.

A lift nem állt meg az ő szintjén. Elhaladt a harmincharmadik emelet mellett, majd elhagyta a harmincnegyediket is.

– Basszus! – mondta Tornacipós Lány. – Ez az enyém.

A két nő egyazon időben nyúlt a panel felé, hogy ismét megnyomják a saját emeletük gombját, ujjaik rövid asszót vívtak egymással.

– Elnézést – szólalt meg Sherry, akinek hamarabb sikerült megböknie a sajátját. Oldalazva adott helyet a másiknak.

„A Flyovers nevű amerikai militáns csoport a két halálos áldozatot követelő seattle-i kávéházi robbantás első számú gyanúsítottja.”

Miközben a lift tovább emelkedett, Üzletember Fazon elfintorodott.

– Úgy tűnik, én is csatlakozom a klubhoz. – Azzal mutatóujját a 37-es gombra szorította.

– Biztosan hívta valaki a legfelső szinten – mondta Tornacipós Lány. – Előbb mindig felmegy a tetőre.

Mint kiderült, igaza volt. A lift meg sem állt a negyvenedik emeletig.

De az ajtó csukva maradt.

– Egek, de kurvára gyűlölöm a lifteket! – szólalt meg a lány újra.

Stuart nem volt ennyire lesújtva. Elvigyorodott. A felvonó meghibásodásának hála kapott még pár másodpercet, hogy előterjessze az ötletét Sherrynek.

– Tudom, hogy már mindenkinek a könyökén jön ki az idő-

utazás, de ez az alaphelyzet más. Az én hősöm nem utazik messze a múltba vagy a jövőbe. Legfeljebb öt percet ugorhat bármelyik irányba, és...

– Én lemegyek gyalog – szólalt meg Üzletember Fazon. Megnyomta az ajtónyitó gombot, de semmi sem történt.

– Jézusom... – motyogta.

– Hívunk kellene valakit – mondta Sherry. A telefonkagyló szimbólumával ellátott gomb felé bökött.

– Csak pár másodperc telt el – mondta Stuart. – Valószínűleg egy-két percen belül megoldódik a dolog, és...

A felvonó egy apró zökkenést követően ismét elindult.

– Végre! – mondta Tornacipős Lány.

„Az Egyesült Királyságban tomboló vihar hurrikánná fokozódott.”

– Az a nézőpont érdekes – folytatta Stuart kitartóan –, hogy ha csak öt percet ugorhat a múltba vagy a jövőbe, hogyan használja ezt ki? Tekintható szupererőnek? Milyen előnyöket biztosíthat egy ilyen lehetőség?

Sherry elutasítóan pillantott rá.

– Öt perccel azelőtt szálltam volna be ebbe a liftbe, hogy megérkezett.

Stuart enyhén megborzongott.

– Ne akarjon megsérteni.

– A kurva anyját! – szólalt meg a férfi.

A felvonó lefelé haladva is elhagyta az emeletét. Ismét a 37-re bökött, ezúttal jóval dühösebben.

Elment a két nő emelete mellett is, de a huszonkilencediken megállt.

– Eh, mi van már? – szólalt meg Üzletember Fazon. – Hihetetlen. – Megnyomta a telefont mutató gombot. Visszajelzésre várva hallgatott egy darabig. – Halló! – szólalt meg ismét. – Van ott valaki? Halló!

– Én kezdek megijedni – mondta Tornacipős Lány, és elővett egy mobiltelefont a kezításkájából. A kijelzőre bökött, és a füléhez emelte a készüléket. – Igen, helló! Steve? Itt Paula. Késni fogok. Beszorultam a kibaszott li...

Harsány hang érkezett fentről, mintha a világ legvastagabb gumiszalagja szakadt volna ketté. A felvonó egy pillanatra megremegett. Mindenki döbbenetben nézett fel. Még Stuart is; már nem próbálkozott vele, hogy levegye Sherry D'Agostinót a lábáról az ötletével.

– Bassza meg! – kiáltott fel Tornacipős Lány.

– Ez meg mi a sistergős ménkű volt? – kérdezte Sherry.

Szinte ösztönösen hátráltak a felvonó oldalai felé, üresen hagyva a padló közepét. Megragadták a derék magasságban végigfutó korlátot.

– Valószínűleg semmi – mondta Stuart. – Apró hiba, semmi több.

– Halló! – szólalt meg Üzletember Fazon ismét. – Van ott valaki? Az isten verje meg! Megbolondult a liftünk!

Sherry észrevette a vészjelző gombját, és megnyomta. Síri csend volt a válasz.

– Nem kellene hallanunk valamit? – kérdezte.

– Talán valahol másutt szólal meg, tudja, hogy valaki értünk tudjon jönni – felelte a férfi. – Talán lent, a biztonságiak pultjánál.

Pár másodpercre mindenki elhallgatott. A felvonóban csend honolt. Mély levegőket vettek – próbáltak megnyugodni.

„Közel nyolcvan év a várható átlagos élettartam az Egyesült Államokban.”

Stuart szólalt meg először:

– Valaki jönni fog majd – bólintott hamis magabiztossággal, és idegesen Sherryre mosolygott. – Talán épp erről kellene írnom egy...

A lift zuhanni kezdett.

Másodpercek teltek el, de már sokkal gyorsabban haladt, mint amire tervezték.

Stuart és Sherry az útitársaikkal együtt érezték, ahogy a lábuk elemelkedik a padlótól.

A felvonó szabadesésben haladt lefelé.

Amíg nem találkozott az akna fenekével.